

The Duke of Her Desire

Sophie Barnes

Copyright © 2018 Sophie Barnes

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
un imprint al HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducele dorințelor ei

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, SOPHIE

Ducele dorințelor ei / Sophie Barnes

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3623-2

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SOPHIE BARNES

Ducele dorințelor ei

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Capitolul 1

Reședința Huntley, Londra, 1818

Când Thomas Augustus Heathmore, cel de-al treilea duce de Coventry, veni în vizită la reședința Huntley într-o dimineață de luni, ultimul lucru la care se așteptase era să o găsească acolo pe soția ducelui de Huntley, Lady Amelia, întinsă pe spate în iarba umedă.

Și totuși, exact acest lucru se întâmplă, datorită unei sincronizări norocoase, pentru că el pornise, de fapt, spre biroul lui Huntley. Doar că ușile franțuzești din capătul corridorului erau larg deschise, permitându-i să o audă pe sora mai mică a lui Huntley, Lady Juliette, strigând chiar în acel moment:

– Ai grija!

Era genul acela de avertisment care nu putea, *nu trebuia* ignorat, astfel că i se păru firesc să treacă de birou, la ușa căruia se opri și ciorcăni Pierson, majordomul lui Huntley, și să-și continue drumul spre grădină, prin ușile franțuzești.

– Dumnezeule! exclamă Juliette, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui printre sclipirile unei raze de soare ce se strecura printre ramurile unui ulm din apropiere.

Privirea lui se opri apoi direct asupra lui Lady Amelia, chiar când ea se întoarse spre el. Femeia făcu ochii mari pentru o fracțiune de secundă, apoi își feri privirea și se ridică de la pământ.

Thomas simți un zâmbet amuzat apărându-i pe buze.

– Văd că urmezi sfaturile cumnatei tale.

Lady Amelia îi trată comentariul cu o privire încruntată, lucru deloc surprinzător, având în vedere că ducesa de Huntley încercase în ultima lună să o învețe tainele comportamentului adekvat.

După ce trăiseră o perioadă îndelungată în mahalalele din St. Giles, Raphe Matthews, duce de Huntley, și surorile lui, Amelia și Juliette, se treziseră cu viață dată peste cap când fratele lor

Rămoștenise titlul. De la sosirea lor în Mayfair, își dăduseră cu toții silința să se adapteze la aşteptările înaltei societăți, lucrul care, după cum înțelegea Thomas, nu fusese ușor.

– Nu este la modă ca tinerele domnișoare să aibă pete de iarbă pe poalele fustei? întrebă pe un ton sec Lady Amelia, ștergându-și mâninile pe rochie, lăsând pe muselina albă dârâ de umede de pământ.

– Din câte știu eu, nu, răsunse Thomas, privind-o din cap până în picioare și neputând să-și înăbușe un oftat pricinuit de înfățișarea ei răvășită. Sper că ești bine.

Ea încuviință ușor din cap, o buclă castanie căzându-i tulburător pe frunte. I se legănă în fața ochilor căprui până când Amelia o suflă într-o parte.

– Da, sunt bine, bâigui ea.

– Bine atunci, spuse el, mutându-și privirea asupra lui Lady Juliette, care părea să admire trandafirii profund absorbită, înainte de a-i se adresa din nou Ameliei: Aceasta este cel mai important lucru.

Thomas se opri, observând cât de tare i se îmbujoraseră obrajii, apoi întrebă:

– Îmi spui ce s-a întâmplat?

Trecu un moment până când Lady Amelia se hotărî să arate spre ramurile unui copac din apropiere.

– Voiam să pun înapoi în copac un cuib căzut și mi-am pierdut echilibrul.

El încuviință din cap. Desigur că asta făcuse. Niciodată nu se putea abține să nu ajute creaturile mai puțin norocoase. După spusele fratelui ei, Amelia luase de pe stradă câteva pisici fără stăpân, cărora el fusese obligat să le găsească un cămin nou.

– Poate că ar fi trebuit să îl rogi pe grădinar să te ajute, zise Thomas.

La urma urmei, cățăraturul în copaci nu avea să-i îmbunătățească reputația. Mai ales că grădina lor se învecina cu Green Park, iar originea se plimba pe cea mai apropiată aleă putea fi martor la comportamentul ei neortodox.

– Desigur, spuse ea, încrucișându-și brațele la piept, iar Thomas se întrebă dacă trebuia să adauge ceva.

La urma urmei, ce prieten ar fi fost dacă nu și-ar fi spus păreala sinceră? Medita preț de o clipă la acel gând și, în cele din urmă, îi zise:

Ducele dorințelor ei

– De asemenea, îți-aș sugera să îți scoți crenguțele acelea din păr și să te aranjezi. Se apropie ora vizitelor.

Văzând că obrajii ei se îmbujorează și mai mult, Thomas alese să se retragă pentru a nu o stânjeni mai tare. Așa că făcu o plecăciune usoară din cap și dădu să plece, cu intenția de a-l căuta pe Huntley, dar îl văzu pe prietenul lui sprijinindu-se de tocul usii din spatele lui.

– Pierson mi-a spus că ești aici, zise Huntley zâmbind. Acum, că ai terminat cu mustrarea surorii mele, mă gândesc că îi-ar plăcea niște cafea.

– Da, te rog, spuse Thomas, urmându-l înăuntru. Îmi pare rău dacă am întrecut măsura în vreun fel, dar cred că a fost înteleapt din partea mea să îi spun că murdăria rochiei și căzăturile din copaci nu sunt demersuri asupra căroră să se concentreze.

Huntley îi aruncă o privire amuzată în timp ce intră în biroul lui.

– Nu este nevoie să te scuzi, Coventry. Îți apreciez critica. De fapt, întâmplarea face că acesta este unul dintre motivele pentru care voiam să îți vorbesc. Vrei să iei loc, te rog? spuse gesticulând spre fotoliul preferat al lui Thomas.

– Mulțumesc, zise el, așezându-se picior peste picior pe fotoliul din catifea, lăsându-se pe spate și privindu-l pe celălalt duce. Despre ce este vorba? Nu ai menționat în biletul pe care mi l-ai trimis.

Huntley îl studie pe Thomas preț de o clipă, strânse din buze, apoi răsunse:

– Știi cât prețuiesc prietenia noastră. Am dreptate?

Întrebându-se ce ar fi putut naște o asemenea întrebare, Thomas se foi ușor, dar încuviință din cap.

– Da, desigur.

– Cu trecutul meu, a fost al naibii de dificil să găsesc oameni în care să pot avea încredere, spuse Huntley, afișând o expresie gânditoare. Dar tu... tu nu ai avut nici o obligație față de mine sau de familia mea și totuși nu ne-ai întors spatele. Într-adevăr, dacă nu ai fi fost tu, Gabriella ar fi putut la fel de bine să se mărite cu ticălosul acela preferat de părinții ei.

Thomas își trosni degetele.

– Fielding, bâigui el printre dinții înclestați. Bărbatul acela nu o merita.

Așa este, spuse Huntley, aplecându-și ușor capul. Dar a fost vorba și de educația mea precară, de meciul de box și de legătura mea cu Carlton Guthrie. Mulți îl suspectează că ar fi unul dintre cei mai mari infractori din țară. Totuși, nimic din toate acestea nu te-a deranjat.

Thomas ridică din umeri.

– Mi s-a părut fascinant – un puzzle numai bun de rezolvat. Iar odată ce am ajuns să te cunosc mai bine, mi-am dat seama că este posibil să fii unul dintre cei mai onorabili bărbați pe care am avut vreodată placerea de a-i cunoaște, ca să nu mai spun că titlul tău impune respect, indiferent care îți este trecutul. Dar, în mare parte, îmi place că ești foarte diferit de restul lumii, spuse el, înclinându-și capul și ridicând din sprâncene. Ești o curiozitate revigorantă, Huntley.

Ducele râse.

– Mulțumesc, Coventry. Fără îndoială, sprijinul tău a fost de mare preț pentru mine și pentru surorile mele, adăugă Huntley, expresia devenindu-i serioasă în timp ce îl privea pe Thomas. Nu-mi place că sunt nevoie să îți cer și altceva.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi intră o servitoare. Puse o tavă pe biroul dintre cei doi bărbați și plecă. Huntley turnă cafea în două cești, împingând una spre Thomas.

– Dar adevărul este că nu știu la cine altcineva aș putea apela.

Seriozitatea cu care vorbea îl puse pe gânduri pe Thomas, care luă o gură din lichidul fierbinte, apoi zise:

– Spune-mi de ce ai nevoie, Huntley, iar eu voi vedea dacă te pot ajuta sau nu.

– Ce mai face mama ta, aproape? întrebă Huntley, ducând ceașca la gură.

Întrebarea îl luă complet pe nepregătite pe Thomas.

– Ah... Este foarte bine, mulțumesc, spuse el, ridicând îngrijorat din sprâncene.

Huntley încuvînță din cap.

– Bun, zise și puse ceașca deoparte.

Încruntarea lui Thomas se adânci. Așteptă o secundă, apoi exclamă:

– Of, pentru Dumnezeu, Huntley! Vrei să îmi spui odată despre ce este vorba? Eu deja...

– Fii însotitorul Ameliei și al lui Juliette vreme de trei săptămâni... maximum patru!

Thomas aproape că scuipă pe birou a doua gură de cafea. Din fericiere, reuși să o înghită, tușind ușor și tresărind.

– Ce ai spus? Poftim?

Ultimul cuvânt ieși gâtuit.

Încrucișându-și brațele la piept, Huntley îl privi de parcă nu rostise o cerință absurdă.

– Eu și Gabriella nu am avut prea multă intimitate de la nuntă. Ea simte că are o responsabilitate față de Amelia și de Juliette. În ciuda scandalului, au început să sosească din nou invitații, iar pregătirile pentru însotirea lor la diverse evenimente îi ocupă Gabriellei foarte mult timp. Huntley răsuflă adânc și continuă: Speram să-o invit într-o călătorie cu prilejul nunții. Dacă am putea să scăpăm puțin d-aici...

Se scărpină în cap și afișă un zâmbet nătâng.

După cum se întâmpla adesea când avea emoții mari, Huntley revenise la vocabularul lui nerăfinat, folosit în perioada în care trăise în St. Giles. Thomas ridică o sprânceană.

– Îți înțeleg perfect raționamentul, amice, dar, în mod obișnuit, în această chestiune se cere ajutorul unei cunoștințe de sex feminin.

Huntley se încruntă.

– Părinții Gabrielei au rămas în Gloucester după nuntă, pentru a petrece mai mult timp cu sora ei.

Căzută în dizgrație după ce se căsătorise cu un om de rând, care apoi o părăsise când rămăsesese însărcinată, Lady Victoria își clădise o nouă viață cu prietenul lui Huntley, Benjamin Thompson, recent numit administratorul proprietății ducelui.

– Dar mătușa Gabrielei, Lady Everly, este venită în vizită, astfel că, în mod firesc, am vorbit cu ea. De fapt, a fost de acord să se mute aici în absența noastră.

– Excelent!

– Totuși...

Pauza lui Huntley îl făcu pe Thomas să ridice din sprâncene.

– Da?

– Ai cunoscut-o pe Lady Everly?

– Desigur. Are un excelent simț al umorului și este mult mai relaxată decât fratele și cumnata ei. Dacă nu mă însel, am văzut-o

fumând un trabuc la un bal – nu părea câtuși de puțin deranjată de căt de șocați erau cei din jur.

– Iartă-mă, dar doamnelor le este permis să fumeze?

– Nu în public și, în mod sigur, nu în mijlocul unei săli de bal.

Mulți îl consideră un gest îngrozitor.

– Ceea ce mă duce întocmai la ceea ce vreau să subliniez, spuse Huntley, privindu-l în ochi pe Thomas fără să ezite. Oricât de mult aș plăcea-o pe Lady Everly, nu sunt pe deplin convins că le va oferi Ameliei și lui Juliette îndrumarea de care au nevoie. Mi-e teamă că vor avea probleme dacă vor fi doar sub supravegherea ei. Tocmai de aceea sper că vei sta și tu cu ochii pe ele. În plus, cred că asocierea lor cu un duce respectabil le va fi de mare folos.

Strângând din buze, Thomas pufni pe nas. Începea să înțeleagă de ce îl întrebase Huntley de mama lui. Evident, nu avea încredere să își lase surorile pe mâna lui Lady Everly și spera ca văduva ducesă de Coventry să poată umple golul rămas în educația lor. Thomas se gândi pentru un moment la propunere, cu mai multă seriozitate decât mai devreme, și întrebă în cele din urmă:

– Lady Amelia și Lady Juliette sunt la curent cu planul tău?

Huntley își feri privirea.

– M-am gândit să mă asigur de disponibilitatea și de voința ta de a mă ajuta înainte de a te menționa acest lucru.

– Presupun că are sens, spuse Thomas, încuvîntând din cap.

Huntley îl privi cu o expresie sinceră.

– De fapt, cred că absența mea le-ar putea ajuta.

– Cum așa?

– Eu încă încerc să-mi salvez reputația, dar tu ești foarte respectat. Cu sprijinul tău și cu absența mea, societatea ar putea începe să le vadă într-o lumină nouă. Iar luând în considerare vârsta Ameliei, timpul pentru a-i găsi un soț este limitat. Dacă ar mai trece un an, ar putea rămâne fată bătrâna.

Thomas îl privi lung, cu o incertitudine crescândă.

– Cu alte cuvinte, nu îmi ceri doar să fiu îmsoțitorul surorilor tale, ci și să încerc să le aşez la casele lor?

– Doar pe Amelia. Juliette mai are destul timp.

– Nu știu, Huntley. Ce îmi ceri tu nu este doar neobișnuit. Este...

Cum putea să continue această frază fără să-l jignească?

Ducele dorințelor ei

– O provocare? completă Huntley. Crede-mă, sunt conștient de asta. Adevărul este că adaptarea la noul stil de viață a fost mai dificilă pentru Amelia.

– Mai mult decât pentru tine?

– Da, așa cred, răspunse Huntley, încuvîntând din cap.

Săcat, Thomas se lăsă pe spate în fotoliu. Nu îi trecuse prin cap până în acel moment că pentru ea ar fi fost mai dificil să fie expusă decât fusesese pentru fratele ei.

– Mereu mi-am imaginat că s-ar bucura dacă ar merge să-și cumpere lucruri drăguțe pentru baluri. Celor mai multe domnișoare le place să facă acest lucru.

– Cele mai multe tinere domnișoare și-au petrecut viața pregătindu-se pentru debut. Cred că experiența a fost mai degrabă intimidantă decât plăcută pentru ambele mele surori, dar acum, că au și-au făcut ieșirea în societate, nu mai există cale de întoarcere.

Admitând că era o situație dificilă, Thomas se gândi la propunerea lui Huntley.

– Trei săptămâni spui?

– Cel mult patru, îl asigură Huntley.

– Prea bine atunci, spuse Thomas. O voi face. Și chiar o voi ruga pe mama să dea o mână de ajutor.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Huntley.

– Știai că o să te rog asta?

– Știam că mai devreme ai întrebat de ea dintr-un anumit motiv. Huntley se încruntă ușor.

– Crezi că se va opune?

– N-aș putea spune, zise Thomas, bătând cu degetele în brațul fotoliului, apoi ferindu-și privirea pentru un moment. A fost foarte retrasă în ultimii ani, dar, dacă reușesc să o conving, ar putea fi o distrație bine-venită pentru ea.

Expresia lui Huntley deveni gravă și tristă.

– Cât de insensibil din partea mea, șopti el cu părere de rău. Am uitat de sora ta. Eu...

– Nu face asta, îi ceru Thomas, încleștându-și maxilarul. Aș prefera să nu discut despre Melanie.

– Coventry...

– Nu sunt singurul care a pierdut o soră. Nu-i așa?

Când Huntley oftă adânc, Thomas adăugă:

Responză Propun să vorbim despre altceva.

Așteptă ca ducele să încuviuințeze din cap, apoi continuă:

– Voi vorbi cu mama și îți voi spune părerea ei până la sfârșitul zilei.

– Mulțumesc, Coventry, zise Huntley, apoi se ridică și îl conduse pe Thomas spre foaier. Sper că vei avea nevoie în curând de o favoare, pentru a-ți putea răsplăti generozitatea.

Thomas zâmbi.

– Suntem prieteni, Huntley. Este datoria mea să te ajut cât de bine pot.

Și poate că făcând-o, avea să reușească să învingă demonii care îl bântuiau și să găsească liniștea.

– Sper că veți avea o vacanță minunată împreună, ii spuse Amelia Gabriellei în timp ce o îmbrățișă în foaier o săptămână mai târziu.

Îmbrăcată într-o rochie elegantă din muselină de culoare liliacului, ducesa arăta ca o adevărată lady din înalta societate, aşa cum fusese crescută să devină. Ce o diferență de restul societății erau modestia și lipsa răcelii față de ceilalți. Amelia o plăcuse datorită acestor calități din prima clipă în care o cunoscuse.

– Ești absolut convinsă că tu și Juliette veți fi bine în absența noastră? întrebă Gabriella probabil pentru a zecea oară. Încă putem anula...

– Nu. Sub nici o formă! replică Amelia, făcând un pas înapoi și privind-o în frumoșii ochi albaștri. Tu și fratele meu merități să vă bucurați unul de compania celuilalt undeva departe, unde noi nu vă putem distrage. Nu trebuie să îți faci griji, te asigur!

Gabriella șovăi, parcă vrând să mai spună ceva. Dar orice ar fi fost, acel lucru rămase nerostit, întrucât Raphe intră în foaier din stradă, unde supraveghease pregătirea trăsuriilor.

– Toate cuferele au fost încărcate, spuse el, luându-și pălăria din fetru pe care valetul său o pusese pe măsuță din hol. Examinând-o preț de o secundă, clătină din cap de parcă obiectul acela l-ar fi derunit. Ești pregătită de plecare?

Raphe puse pălăria înapoi pe măsuță în timp ce rostea întrebarea, părând să uite de existența ei.

– Da.

Cu un zâmbet liniștitor către Amelia, Gabriella merse să își ia la revedere de la Juliette și de la Lady Everly, care stăteau aproape de ușa principală. Casa avea să pară pustie fără ei. Mai ales că Raphe le dăduse valetului și secretarului său permisiunea de a-și vizita familiile în absență lui.

– Ne vom întoarce înainte să vă dați seama, ii spuse Raphe Ameliei, aplecând ușor capul și sărutând-o pe obraz. Apoi ii întâlni privirea sobră. Între timp, sper că veți profita de îndrumarea lui Lady Everly și a ducesei de Coventry. Ambele doamne au multe să vă învețe.

Răspunzând cu un zâmbet cu care ea spera să își ascundă îngrijorarea, Amelia își conduse fratele la ușă, unde îl aștepta Gabriella, apoi îl privi conducând-o pe cumnata ei pe trepte și ajutând-o să urce în trăsură. După ce urcară amândoi, vizitiul smuci hăturile, iar Amelia rămase lângă Juliette și Lady Everly, făcându-le cu mâna până când trăsura dădu colțul și dispără de sub privirile lor.

– Sper să ajung și eu la Paris într-o bună zi, zise Juliette, oftând visătoare în timp ce se întoarseră în casă. Se spune că este un oraș extrem de romantic.

– Așa este, zise Lady Everly. Nu am nici o îndoială că ducelui și ducesei le va plăcea. Bem ceaiul în timp ce așteptăm sosirea lui Coventry?

– Desigur, reușî Amelia să spună, în ciuda gătului încordat.

De când ii spusesese fratele ei despre înțelegerea pe care o făcuse cu Coventry în urmă cu o săptămână, gândurile i se învorbuseră atât de tare, încât somnul nu ii fusese deloc liniștit.

– Trebuie să mărturisesc că sunt puțin neliniștită de faptul că o voi cunoaște pe ducesa văduvă, zise Juliette în timp ce intră în salon. Traversând camera spre clopoțel, sună ușor din el, apoi se alătură Ameliei și lui Lady Everly, care se așezaseră pe o canapea îmbrăcată în damasc argintiu. Juliette se așeză pe un fotoliu asortat, lăsând cealaltă canapea liberă pentru oaspeții lor.

– Nu trebuie să fii neliniștită, spuse Lady Everly. Ducesa este foarte plăcută și amabilă. De fapt, asemenea fiului ei, iar în privința lui știu că nu aveți îndoieri.

– Desigur, murmură Amelia, încercând în același timp să ignore învorbarea bruscă din stomac.

Simplul gând de a petrece o perioadă îndelungată în compania acelui bărbat și de a-și expune toate defectele în prezența lui, în vreme ce el era perfect, îi dădea o stare de grecă.

Amelia sperase să își continue lecțiile de etichetă și de comportament adekvat ținându-l la distanță, planul fiind ca el să se minuneze de progresul ei când mai aveau să se întâlnească. În schimb, bărbatul ieșise pe terasa grădinii lor cu o săptămână în urmă și o găsise arătând ca o sperietoare. Experiența fusese umilitoare – o lovitură clară pentru stima de sine.

– Coventry a fost extraordinar de bun cu noi, spuse Juliette, un zâmbet firav apărându-i pe buze pentru a-i demonstra aprecierea. Sincer, nu îmi pot închipui ce am fi făcut fără el.

– Fără el, o corectă Lady Everly.

– Ah, da, spuse Juliette. Zâmbetul i se stinse, iar sprâncenele i se uniră când se concentră: Fără el.

După ceva mai mult de o lună de lecții intensive, dialectul grosolan și neșlefuit pe care Amelia și frații ei se obișnuiseră să îl folosească în mahala fusese înlocuit de o pronunție clară. Desigur, existau momente când uitau sau nu erau atenți. Amelia știa că ei și fratelui ei i se întâmplau acest lucru atunci când erau neliniștiți ori nervoși. Dar atâtă vreme cât se concentra asupra acestui lucru, dicția corectă era pentru ea mult mai ușor de gestionat decât postura adekvată.

Surprinsă de acel gând, își îndreptă în mod intenționat spatele și își trase umerii înapoi chiar când sosi o servitoare pentru a le auzi ordinele.

– Cred că Thomas Coventry a profitat de această legătură la fel de mult ca voi, zise Lady Everly de îndată ce servitoarea plecă să aducă ceaiul. Ani întregi a avut un aer de neliniște mocnită – de când a murit sora lui. Dacă mă întrebăți pe mine, ajutorul dat fratelui vostru să reușească în societate a fost exact tipul de provocare de care avea nevoie. S-a mai destins de când l-a cunoscut pe Huntley.

– Iertați-mă, dar cum a murit sora lui? întrebă Amelia, neputând să se abțină.

Din clipa în care el o invitase la dans la balul găzduit de fratele ei în urmă cu trei săptămâni, ducele de Coventry îi umplea gândurile cu fascinație. Devastator de chipes, părul lui nisipiu era ciufulit suficient cât să nu îi dea înfățișarea unui lord răzgâiat, iar ochii lui aveau

Ducele dorințelor ei

o nuanță caldă de căprui, încrățindu-se la colțuri când îl amuza ceva, în timp ce gura...

– Din căte am înțeles, spuse Lady Everly, trezind-o pe Amelia din reverie, biata fată s-a îmbolnăvit de gripă în timp ce călătorea prin Europa. A murit la scurtă vreme după ce s-a întors acasă.

Amelia se înfioră. Întelegea prea bine durerea pricinuită de pierdere unei surori. Moartea lui Bethany îi întorsese lumea pe dos. Știa că nu avea să treacă niciodată peste asta, chiar dacă timpul făcea ca durerea să fie mai ușor de suportat.

– Trebuie să fi fost groaznic de greu pentru familie.

Oftând, Lady Everly încuviință din cap.

– Ei bine, tatăl lui Coventry deja plecase la Ceruri cu un an înainte, aşa că măcar a fost scutit de durerea de a-și înmormânta fiica. Cât despre ducesa văduvă și despre duce, nimeni nu i-a văzut o lungă perioadă după aceea. Veți vedea că Excelența Sa încă poartă doliu după atâtia ani.

– Cât timp a trecut? întrebă Juliette.

– Cel puțin patru sau cinci ani, răspunse Lady Everly.

Servitoarea se întoarse cu o tavă pe care o așeză pe masa din mijlocul încăperii. Tocmai se retrăgea, când intră Pierson, majordomul.

– Ducesa de Coventry și fiul Excelenței Sale, ducele de Coventry, au venit în vizită, zise ea. Îi pot conduce înăuntru?

Ezitând, Amelia îi aruncă o privire lui Lady Everly, care o privi înapoi răbdătoare, dar șopti în cele din urmă:

– Este casa ta, Amelia, aşa că e responsabilitatea ta să răspunzi. Eu sunt un simplu oaspete aici.

Apreciindu-i sfatul, Amelia îi spuse lui Pierson să îi conducă pe oaspeți în salon, apoi se încurajă pentru apariția celui care probabil avea să îi pună inima pe jar.

Coventry nu îi înșelă așteptările când intră în spatele mamei sale, înălțimea lui făcând-o pe femeie să pară foarte scundă când el privi cu ușurință pește capul ei și zâmbi. În acea zi, alesese să poarte o jachetă bleumarin, a cărei croială îi evidenția umerii lați. Sub ea, Amelia îi zări vesta într-o nuanță mai deschisă, ce atrăgea atenția asupra pieptului, completând pantalonii bej, care îi îmbrățișau coapsele de parcă ar fi fost cusuți pe picioarele lui.

Stomacul Ameliei se învolbură. Nici unui bărbat nu ar fi trebuit să i se permită să fie atât de atrăgător, să posede un maxilar perfect